

Jézus Urunk tanítása

2022. augusztus 5.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon, akik elfogadtátok hívásomat, és elzarándokoltatok a fájdalom, szenvedés Golgotájára.

Köszöntöm mindazokat is, akik ma is lélekben vannak jelen veletek, és lélekben kísérték el a Golgotán.

A mai nap tanítása felétek arról szólt¹, hogy aki magát felmagasztalja, azt meg tudják alázni, s aki önmagát megalázza, azt pedig felmagasztalják. Hisz a tanítás része, szinte azt is lehet mondani, három szakaszra is lehet felbontani: az első része, az a hívás. Hisz Engem – s jelen vagyok egy előkelő farizeus házában, ahol étkeznék, s akkor jelen vannak a meghívottak, azok keresik az első megfelelő helyeket. Először csak figyelem őket, az után példabeszédet mondok számukra.

Az a második szakasza, mikor elmondom számukra, hogy:

– Ha meghívnak egy lakomára, akkor ne igyekezzél az első helyre ülni, mert lehet a meghívottak között, akik előrébb valók, mint te lennél. És mikor az megérkezik, akkor, aki meghívott, az oda megy, és megkér, hogy: „Barátom, állj fel, add át a helyet nekik.” És te megszégyenülve felállsz, és már csak az utolsó helyen kapsz helyet.

S erre mondtam azt, hogy van, aki önmagát felmagasztalja, utána megalázzák, megszégyenítik. Aki pedig magát megalázza, az az az ember a testvérben, aki szintén meghívott a lakomára, de ő igyekezett a legutolsó helyet elfoglalni. És mikor bejött a házigazda, a meghívó, akkor látta, s oda ment hozzája, és azt mondta neki örömmel:

– Barátom! Kelj föl, és menj följebb, ott foglalj helyet.

És milyen öröm mások előtt, hogy felmagasztalt, hogy te, aki megaláztad magad, mégsem kellett az utolsó helyen maradni.

Majdan a példabeszéd még azzal folytatódik, hogy mindenkinek saját maga eldöntése szerint, hogy hogyan akar jelen lenni egy meghívott vacsorán, ebéden, lakomán, hogy ne válogassuk az előkelő helyeket, mert nem biztos, hogy az neked van rendelve.

Fontos elgondolkodni, fontos átértékelni, hogy én hova is tartozom a meghívottak között, nekem hol kellene helyet foglalnom. S akkor megértitek ennek a tanításnak példabeszéd-mondanivalóját.

¹ Ezen a napon a Golgota előtti első ajándék-tanítás a következő volt: *A szerénységről és a vendéglátásról* (Lk 14,7–14).

De az után, a házigazdához is fordulva, hogy:

– Te pedig, ha ebédet, vacsorát, lakomát tartasz, ne hívd meg barátaidat, se testvéredet, se szomszédodat, se gazdag ismerőseidet, akik szívesen eljönnek, és örülnek, hogy meghívottak, és igyekeznek viszonzni ezt a meghívást. Te hívd meg, mikor ilyen lakomát tartasz, a szegényeket, a sántákat, a bénákat és a vakokat. Ezek örülnek a meghívásnak, jól érzik magukat, de ők nem tudják viszonzni számodra e ünnepi lakomát. Te pedig légy boldog, mert ha majd eljön a feltámadás öröme, kincsben részesülsz az ilyen tettekért.

El kell gondolkodni, hogy néha hogyan és miképpen tudod megadni a segítő kegyelemben azon testvéreid felé, akik várják tőled talán a segítségnyújtást. Hisz azt lehet tudni, lehet látni, ki az, aki valóban a segítségnyújtást várja, és ki az, aki élősködik egy másik emberen. A mai világban sajnos ez is jelen van köztetek, ezért ebben a tanításban, ahogy mondtam, a tanítás lényege, hogy ha én felmagasztalom önmagam, akkor ne lepődjek meg, ha megaláznak, és szinte leesek. S elszomorodok, kétségbe esek, hogy mi lesz velem ezután. De aki átlátja ennek a jelenlétét, és azt mondja, hogy én inkább, ha kell, megalázom magamat, és nem igyekszek a fő helyre, jó nekem az utolsó hely, és milyen öröm és dicsőség, amikor, aki téged meghívott, és téged felmagasztal, mert azt mondja: „Barátom! Kelj föl, és menj feljebb, mert neked ott a helyed.”

Tehát el kell gondolkodni, hogy a földi életben, a mindennapjainkban, hogy mi hogyan értékeljük önmagunkat, és hogyan fogadom el, hogy egyszerű, szeretetben lévő ember a testvérben szeretnék lenni, és nem az, aki önmagamról azt képelem: „Hát énnekem ott fent kell lenni valahol a helynek, mert talán oda tartozom az én saját gondolataim alapján. Hát felmagasztaltam magamat.”

S ugye milyen fájdalom, milyen szomorúság az, amikor onnan elküldenek, mert az a hely nem a tied, nem neked lett elkészítve. S az megalázásnak számít, mindenki előtt főleg. Tehát ezért kell elgondolkodnotok azon, most a jelenben is, hogy hova tartozom, hogyan cselekszem, hogyan veszem észre a felebarátomat, a testvéreimet, hogyan segítek, hogyan próbálom értékelni a jelenlétünket a felismerés elfogadása révén. Vagy nem törődök senkivel, semmivel, csak önmagammal, nekem legyen jó, én kapjam meg azokat a bizonyos helyeket, amelyeket talán előre kinéztem magamnak, s utána el is foglalom. Csak ez után érnek a megalázó vádak, amikor elmondják nyíltan, hogy: „Nem neked van rendelve.”

Ilyenkor nem veszed észre sem a felebarátodat, sem a testvéredet, sem azt, hogy talán segítségre szorulnak, és talán adhatsz, vagy nyújthatsz neki valamit, ha mást nem, mert anyagiakban azt mondod: „Nem vagyok én sem annyira ellátva.” De egy ima, egy felajánlás, egy őszinte gondolat, érzés, néha ez is segítséget nyújt egy elesettnek, egy magányosnak, aki mindenbe próbál kapaszkodni, és várni a segítségnyújtást.

De ezeket nektek kell felismerni, és nem kérni semmiféle viszonzást, mert ugye mi volt a vége ennek a tanításnak, hogy kiket hívjon meg a házigazda? Nem azokat, akik ugyanúgy visszahívják, s a visszahívásban néha mi szokott lenni?

– Hát, ha itt – csak példának mondom a szakaszban – ennyi van, hát akkor én már ennyit adok, mert én megtehetem!

Tehát a viszonzásban.

Mit mondtam a házigazdának?

– Ha lakomát tartasz, hívd meg a szegényt, a sántát, a bénát, a vakot, aki biztos nem fog téged visszahívni, mert ő örül, hogy részesülhetett most egy ilyen csodában, és talán ez sokáig élteti a mindennapjaiban, a kegyelem működésében. Te pedig, ha nem vársz viszonzást, felkészülsz a feltámadás után azon kegyelmekre, amelyeket ajándékkul megkaphatsz.

De a mai tanításom még felétek az volt², hogy jelen vagyok Én, Jézus Krisztus Uratok, aki tanítást adok a nép sokaságának, a jelenlévőknek. S ezt a tanítás-gondolatot ma adtam számotokra, hogy aki megszívleli és megfogadja tanításomat, és megpróbál a szerint élni és cselekedni, az ahhoz az okos emberhez tartozik, aki házát ugye sziklára építette. Mert hogy' is van? Szakadt az ár, ömlött a víz, süvített a szél, nekizúdult a háznak, de a ház nem dőlt össze, megmaradt, mert okosan sziklára építette.

Aki szintén hallgatja tanításomat, de nem váltja meg dicsőségnek, nem gyakorolja, nem foglalkozik vele, mondhatjuk így a ti saját szavatok által, az ahhoz az ostoba emberhez tartozik, aki homokra építette házát. Szakadt az ár, ömlött a víz, süvített a szél, nekizúdult a háznak, a ház összedőlt, és maradt egy romhalmaz, amin ismét elgondolkodik, hogy ő csak ezt érdemelte meg?

Mert nem figyelt a tanításaimra.

Hisz a tanítás, amelyeket számotokra megadok, az azért van jelen, hogy ebből erőt tudjatok meríteni. Néha egy tanítás segítséget tud nyújtani. Néha egy tanítás megmutatja, hogy hogyan és miképpen kéne kialakítani az életet. Néha egy tanítás rávezet, hogy hogyan működik a szeretet. Néha egy tanítás megmutatja, hogyan tudod elfogadni a felebarátodat testvérnek. Néha egy tanítás azt mutatja meg, hogy te is fontos vagy, mert felismertelek az út porában, és kiemeltelek, meghívtalak, mert szükségem volt reád. És ha ezeket a tanításokat, amelyeket nektek adok, tettekre váltjátok, akkor ti az okosakhoz tartoztok.

Akik ugyan halljátok tanításomat, de nem törődtek vele, szinte elengeditek magatok mellett, továbbélitek a kialakított életeteket, és jönnek a problémák, a ti szavatokat használva: néha csöstől, ahogy mondani szoktátok, még mindig akkor tele panasszal, nem önmagatokba nézve, hogy

² Ezen a napon a Golgota előtti második tanítás a következő volt: *A sziklára épített ház* (Mt 7, 24–27).

talán nem az okosokhoz tartozol, hanem az ostobákhoz, akik nem fogadják meg a tanítást, és nem a szerint cselekszenek.

Tehát ezek a tanítások azért így jönnek el felétek és hozzátok, hogy el kell gondolkodni, hogy hova szeretnék tartozni, mert Én, Jézus Krisztus Uratok a meghívást megadom mindenkinek, de hogy a meghívást ki hogyan és miképpen fogadja el, és zárja be szívébe, lelkébe, és megengedi, hogy bent helyet foglalva működjön, és ez által felismerjem a tanítás mondanivalóját a cselekedeteimhez, ezek mind-mind jelen vannak számotokra a szabad akarat jelenlétében. S akkor felismered az őszinte, szerető barátot a testvéri felebarátban, és tudtok örülni egymásnak. De aki még talán messze van a felebaráthoz, de úgy látod, hogy ha imádkozom, felajánlom, kérem számára a Szentlélek segítségét és kegyelmét, akkor elindulhat a jó úton, és ő is testvéri felebaráttá válhat a kegyelemmel.

A mai tanításom ez felétek és számotokra, hogy legyetek alázatosak, ne akarjátok magatokat soha felmagasztalni, mert nem biztos, hogy az a ti helyetek. Az alázatban, ha lent maradok, hogy az utolsó helyen, és ha majd onnan kiemelnek, és felmagasztalnak, milyen öröm és dicsőség a szeretetben. És hogy ha elfogadjátok tanításomat, és azokat tettekre váltjátok, a tettekben látjátok, hogy mire van szükség, és hogyan kell cselekednem, akkor az okosokhoz tartozom. De ha jelen van a tanítás, és nem foglalkozom vele, elengedem magam mellett, s élem a saját kialakított életemet, akkor nem biztos, hogy az okosokhoz tartozom. De ezen még lehet változtatni, mert a szabad akarat cselekedete megvan felétek, rajtatok és bennetek, csak engedni kell, hogy működjön, vezessen, és mutasson számotokra utat a meghívás küldetésében.

Ennek reményében árasztom reátok áldásomat, hogy töltse el szíveteket, lelketeket, és tudjátok befogadni a mai tanítás mondanivalóját, hogy az alázatban, az egyszerűségében, a felmagasztalásig, és nem várok önzetlen viszonzást, hanem inkább én nyújtok, és majd, ha szükséges, kegyelmeket kaphatok érte. És akkor a tanítás mondanivalóját valóban megpróbálom tettekre váltani.

Így áradjon reátok a mai nap áldásom kiválasztott Mária testvér által.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok, töltse be szíveteket, lelketeket, egész lényeteket, hogy működhessen rajtatok és bennetek, és felismerjétek a tanítás mondanivalóját.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!